

1

...μ' αρέσει που βαδίζω πάνω σε τούτη τη λευκή ευθεία γραμμή, χάμω κοιτάζω, τα παπούτσια μου, σκέφτομαι τα παπούτσια μου, αυτά βαδίζουν με σιγουριά, σαν να ξέρουν πού πηγαίνουν, μαύρα είναι με άσπρα κορδόνια, πάνινα, για περπάτημα, για τρέξιμο, καλά παπούτσια, αυτά με πηγαίνουν, σαν εγώ να είμαι τα παπούτσια μου βαδίζουν, βαδίζω πάνω σε τούτη τη λευκή ευθεία γραμμή, μ' αρέσει, έχει μια σιγουριά τούτη η γραμμή, μου δίνει εμένα μια σιγουριά, κάθε βήμα πάνω της με πάει κάπου, δεν ξέρω πού με πηγαίνει, αυτή ξέρει, αυτή ορίζει το δρόμο... λευκή, άγραφο χαρτί μέσα στη νύχτα, ξεχωρίζει κάτω απ' τα παπούτσια μου, απλώνεται μπροστά και μου φωνάζει περπάτα με... Σκέφτομαι... σαν να έχω βγει από το σώμα μου, απ' τα παπούτσια μου, σαν

κάποιος άλλος να τα φοράει και να βαδίζει πάνω στη λευκή ευθεία γραμμή, σαν εγώ να είναι κάποιος άλλος... Σκέφτομαι... λοιπόν... βαδίζω, αυτόν σκέφτομαι, από πού έρχεται και πού πηγαίνει. Βαδίζει, λοιπόν...

άλφα

Ένα βράδυ... ίσως βράδυ... σίγουρα βράδυ, ναι, λοιπόν... εκείνο το βράδυ που κάηκε η πρωτεύουσα και πυρπολήθηκαν ιστορικά κτίρια, τράπεζες, μπουτίκ και ξενοδοχεία, που έγινε εισβολή σε οπλοπωλεία, που πλιατσικολογήθηκαν σούπερ μάρκετ και καταστήματα ειδών κινητής τηλεφωνίας, που λερώθηκαν αγάλματα και θρυμματίστηκαν αρχαία μάρμαρα, εκείνη τη νύχτα, περασμένα μεσάνυχτα, ένας άντρας βάδιζε πάνω στη λευκή ευθεία γραμμή δεξιά του οδοστρώματος της Εθνικής Οδού που οδηγούσε στα βόρεια.

Περπατούσε αργά, προσεκτικά, ισορροπώντας πάνω στη λευκή ευθεία γραμμή, προσπαθώντας τα παπούτσια του να μην ξεφύγουν ούτε ένα εκατοστό από το άσπρο της γραμμής, και κάθε τόσο επανα-

λάμβανε τη φράση του... πώς τον λένε τον αστροναύτη; Ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο, ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα.

Μερικές φορές σταματούσε απότομα, το βήμα μετέωρο, λες και του 'χε περάσει ξαφνικά από το μυαλό να κάνει ένα παιχνίδι, κάποιο τσαλιμάκι, να βγει απ' τη λευκή ευθεία και να σαλτάρει στο μαύρο τής ασφάλτου, αλλά αμέσως έδειχνε να μετανοεί, ν' αλλάζει γνώμη, και μ' ένα κούνημα του κεφαλιού να διώχνει τούτες τις κακές σκέψεις, να πατάει πάλι πάνω στη σιγουριά της λευκής ευθείας γραμμής, λες από φόβο μήπως χάσει τη γραμμή και να μην ξέρει μετά πού πατά και πού πηγαίνει. Έδειχνε σιγουριά ακολουθώντας τη λευκή ευθεία γραμμή.

Τον άντρα αντίκρισε ξαφνικά μπροστά του το Συνεργείο Συντήρησης Εθνικού Οδοστρώματος, όταν ο φάρος του οχήματος που ανανέωνε το λευκό χρώμα στις λωρίδες κυκλοφορίας έριξε πάνω του τον διακοπτόμενο πορτοκαλή φωτισμό του. Την πρώτη φορά, οι εργάτες του συνεργείου τον προσπέρασαν. Παραξενεύτηκαν, αλλά τον προσπέρασαν καθώς η ματιά τους ήταν επιμελώς στραμμένη στην ευλαβική τήρηση των ορίων της λευκής γραμμής και στην ποσότητα έκχυσης της άσπρης μπογιάς. Όταν όμως, αργότερα, είδαν να τους προσπερνά εκείνος από δεξιά,

τον κοίταξαν καλύτερα. Τότε, καθώς το πορτοκαλί φως έπεσε πάλι πάνω του, διαπίστωσαν πως από τον αριστερό του κρόταφο έτρεχε αίμα, ενδεχομένως να ήταν ξεραμένο αίμα, μαυροκόκκινο, που ξεκινούσε από το τριχωτό της κεφαλής και έφτανε ίσαμε το σαγόι. Σταμάτησαν το όχημα, κατέβηκαν, τον πλησίασαν, εκείνος συνέχισε να βαδίζει. Τον άκουσαν να ψιθυρίζει Ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο, ένα μεγάλο για την ανθρωπότητα. Κάποιος τον ακούμπησε στο μανίκι. Ο άντρας σταμάτησε αμέσως, κοίταξε κάτω να δει αν τα παπούτσια του ήταν ακριβώς μέσα στο λευκό της γραμμής κι ύστερα γύρισε προς τους εργάτες. Τα μάτια του έδειξαν έκπληξη. Σαν κάποιος να τον ξύπνησε βίαια, σαν να έβλεπε εξωγήινους, μια απορία του τύπου «Μπα, υπάρχουν άνθρωποι σε τούτο το μέρος;»

Πού πας τέτοια ώρα; τον ρώτησαν.

Εκείνος κοίταξε ένα ένα τα πρόσωπα, λες και προσπαθούσε να αναγνωρίσει ανάμεσα στις μπλε-πορτοκαλιές φόρμες ένα γνώριμο πρόσωπο, κάτι...

Στο νησί, είπε κι άρχισε πάλι να βαδίζει στη λευκή ευθεία γραμμή της Εθνικής Οδού.

Πήραν τηλέφωνο την Αστυνομία.

Έχει αίματα στη μούρη, είπαν. Πρηξίματα. Τα ρούχα του είναι σκισμένα. Φοράει ένα άδειο σακίδιο

στην πλάτη. Μυρίζει ιδρώτα, βενζίνα και κάπνα. Του λείπουν κουμπιά απ' το πουκάμισο. Ξέρετε... Μετά τα αποψινά γεγονότα... Δε μοιάζει και τόσο καλά...

Το περιπολικό κατέφθασε αθόρυβα, χωρίς φώτα, σαν ξαφνικό γέννημα της νύχτας. Οι εργάτες του συνεργείου το περικύκλωσαν, μιλούσαν όλοι μαζί στα σκοτεινά παράθυρα, χειρονομούσαν, έκαναν παντομίμες, έδειχναν μπροστά, πέρα στην Εθνική Οδό, απομακρύνθηκαν ένα βήμα πίσω, όρθωσαν τα κορμιά τους με την ικανοποίηση στα πρόσωπα ανθρώπων που έχουν επιτελέσει στο ακέραιο το καθήκον τους, και το περιπολικό άρχισε πάλι να σέρνεται αθόρυβα στην ασφαλτο, ερπετό που έχει επισημάνει τη λεία του. Ξαφνικά άστραψε ολόκληρο, η μηχανή μούγκρισε, η σειρήνα ξέρασε ανατριχιαστικούς ήχους του χάους και οι προβολείς έλουσαν με εκτυφλωτικό φως τον άντρα που ισορροπούσε πάνω στη λευκή ευθεία γραμμή. Εκείνος πάγωσε στη θέση του – το αριστερό πόδι μπροστά, το δεξί πίσω, σαν άγαλμα αρχαίου δρομέα –, και οι εργάτες του συνεργείου είδαν τρεις αστυνομικούς – δύο ένστολους,

έναν με πολιτικά – να βάζουν στη μέση τον άντρα, κάτι να του λένε με το ένα χέρι ετοιμοπόλεμο να χαϊδεύει τη δερμάτινη θήκη του περιστρόφου στο γοφό, να του κάνουν σωματικό έλεγχο από πάνω έως κάτω στα παπούτσια, να τον υποχρεώνουν να βάλει τα δυο του χέρια ψηλά στο κεφάλι με πλεγμένα τα δάχτυλα, εκείνος ακούνητος – το αριστερό πόδι μπροστά, το δεξί πίσω, πάντα πάνω στη γραμμή – κάτι ψιθύριζε, κάτι προσπαθούσε να αρθρώσει, ξετύλιξε τα δάχτυλά του κι έδειξε μπροστά, εκείνοι του έβαλαν πάλι βιαστικά τα χέρια στο κεφάλι, τον άρπαξαν και οι τρεις, τον σήκωσαν στον αέρα, εκείνος κουνούσε μπρος πίσω τα πόδια του λες και βημάτιζε στο κενό, τον έχωσαν από την πίσω πόρτα στο περιπολικό με ένα πατρικό χέρι αστυνομικού να προστατεύει το κεφάλι μήπως και χτυπήσει στο μέταλλο.

Καθώς το περιπολικό, αναψοκοκκινισμένο και ουρλιάζοντας, έκανε αναστροφή πάνω στην έρημη Εθνική Οδό και πήρε πορεία προς την πρωτεύουσα, ένας εργάτης του συνεργείου είπε:

Επιτέλους! Αξιώθηκα να δω ζωντανά μια σκηνή που έχω δει χιλιάδες φορές στα αστυνομικά έργα της τηλεόρασης. Θα έχω να το λέω.

Και το όχημα του Συνεργείου Συντήρησης Εθني-

κού Οδοστρώματος, ξεφυσώντας σαν γερασμένος δράκος, άρχισε πάλι να βάφει τις ξεθωριασμένες λωρίδες του δρόμου.

Τον οδήγησαν στο Ειδικό Δωμάτιο. Πάνω του βρήκαν:

Μερικά κέρματα.

Ένα ακυρωμένο εισιτήριο του μετρό.

Ψίχουλα και σουσάμι στην αριστερή τσέπη του πουκαμίσου σου.

Ένα στυλό διαρκείας μασημένο στο πίσω μέρος, χωρίς καπάκι.

Μια διαφημιστική σελίδα περιοδικού, διπλωμένη στα τέσσερα, όπου εικονιζόταν η ηθοποιός Αντζελίνα Τζολί καθισμένη μέσα σε μια παλιοπιρόγα που διέσχιζε ένα μάλλον ποτάμι με τροπική βλάστηση και δίπλα της η επώνυμη γυναικεία τσάντα.

Ο άντρας έφερε μώλωπες σε διάφορα σημεία του σώματός του, γδαρσίματα, καρούμπαλα, ένα τραύμα στον αριστερό κρόταφο το οποίο είχε αιμορραγήσει, και το αίμα, ξεραμένο πια, έβαφε το μάγουλό του. Κοκκινισμένα μάτια. Τα ρούχα του – από το πουκάμισο έλειπαν τα τρία πάνω κουμπιά – μύριζαν βενζί-

να και κάπνα. Το σακίδιό του ήταν άδειο, αλλά κι αυτό μύριζε βενζίνη και κάπνα. Αρτιμελής, καλή σωματική διάπλαση, κανένα τατουάζ ή σημάδι, ύψος 1,75, καστανά μαλλιά, ατημέλητα βεβαίως, ούτε μακριά ούτε κοντά. Δεν έφερε μαζί του αστυνομική ταυτότητα, ούτε κάποιο άλλο έγγραφο, και από τα δακτυλικά αποτυπώματα που του πήραν διαπίστωσαν πως δεν ήταν σεσημασμένος.

Εκείνος, απαθής, τους κοίταζε σαν ξένους.

Εκείνοι, μειδιώντας, τον κοίταζαν σαν γνώριμο.

Εκείνος κάθε τόσο σηκωνόταν από την καρέκλα του και βιάδιζε προς την πόρτα του Δωματίου.

Εκείνοι κάθε φορά τον σταματούσαν, τον έφερναν πίσω και τον κάθιζαν πάλι στην καρέκλα του.

Με παιχνίδι έμοιαζε. Όπου ο ένας παίκτης θα σηκωνόταν από την καρέκλα του, οι άλλοι θα τον επανέφεραν στη θέση του, μια, δυο, τρεις, πέντε, δέκα φορές, ώσπου κάποτε κάποιος να μιλήσει πρώτος, κι αυτός ο κάποιος θα έχανε, μάλλον, την παρτίδα.

Όταν το παιχνίδι φάνηκε να έχει ατονήσει καθώς ο άντρας κάθισε για πολλή ώρα ακούνητος κι αμίλητος στην καρέκλα του, με το κεφάλι σκυμμένο να κοιτάζει τα παπούτσια του, το ένα κολλημένο στο άλλο, ανασηκώνοντας τότε τη μια και τότε την άλ-

λη μύτη, τότε κάποιος, πίσω του, μίλησε συριχτά – μια ξένη γλώσσα μίλαγε –, κι αμέσως άρχισε να βρέχει ερωτήσεις από παντού. Εκείνος ανασήκωσε το κορμί του, τα μάτια του φωτίστηκαν κάπως, φάνηκε να του αρέσει η νέα τροπή που πήρε το παιχνίδι, ανοιγόκλεινε το στόμα του σαν να 'θελε κάτι να πει, μετάνιωνε, δίσταζε... Με λένε Πλάτωνα, έλεγε, κουνούσε το κεφάλι του απεγνωσμένα πέρα δώθε σαν μαθητής που έχει δώσει λάθος απάντηση, όχι... Σωκράτη με λένε, Σωκράτη... όχι Σωκράτη, όχι Σωκράτη... άλλος είναι ο Σωκράτης... εγώ... είμαι... λέγομαι... εγώ λέγομαι... Οδυσσέας λέγομαι... ναι... είμαι ο Οδυσσέας και πηγαίνω στο νησί...

Και σαν να είχε καταβάλει υπεράνθρωπη προσπάθεια σκάβοντας ολημερίς ένα χέρσο χωράφι, έσκυψε πάλι μπροστά, βαριανασαίνοντας, και κοίταξε τις μύτες των παπουτσιών του που ανασηκόνωνταν εναλλάξ.

Τον σήκωσαν και τον πήγαν μπροστά σ' ένα τραπέζι. Απλωμένες στη σειρά φωτογραφίες. Έσκυψε και τις κοίταξε με ενδιαφέρον. Νεανικά πρόσωπα, αγέλαστα, σοβαρά, θυμωμένα, θλιμμένα, με μούσια, μουστάκια, μακριά μαλλιά που χύνονταν στους ώμους, κάποιοι με ξυρισμένα κρανία. Τα κοίταξε και χαμογελούσε, κουνούσε το κεφάλι του, πήγαινε κάτι